

отъ самохвалствата на старитѣ поети,
четцитѣ не желаятъ да четатъ
отдавна мойтѣ блѣскави куплети
за мене, за живота ми въ града.

И тъй, понеже късно се родихъ
и нужно е да се приспособявамъ
за да получа слава, то решихъ
край себе си да поизобразявамъ

и други хора, та поне отъ тѣхъ
признание да мога да получа.
И грѣхъ да е, не е върховенъ грѣхъ
човѣкъ да гони славата за участъ.

ПРЕДИ ДА почна да редя наредъ
поуки и портрети въ дълги стихове,
би трѣбвало, поне е тъй прието,
съ читателя ржката да си стисна

и съ искренъ тонъ, безъ гримъ, да се представя.
Да бѣхъ въ поезията у дома, а не на гости,
тозъ бихъ могълъ лесно да направя,
напримѣръ, щѣхъ да кажа : — Маяковски ! —

и всѣки отъ четцитѣ би позналъ
стиха, останалитѣ ми достоинства
за мигъ, и самъ веднага би разбралъ
за него врагъ ли съмъ или приятель-воинъ.